



ANTONI CASTEL

La sang del sospitós

En les hores posteriors a les accions terroristes contra les Torres Bessones, quan pràcticament tots els estadistes es solidaritzaven amb les víctimes i alguns es posaven a disposició de George Bush "per a tot el que faci falta", el president Iàsser Arafat apareixia, amb el rostre compungit, per a condemnar l'atemptat i elogiar el poble nord-americà. Després donaria sang, en un acte simbòlic.

Cap altre estadista va haver de donar sang per demostrar que en aquell moment feia costat als nord-americans. Només Arafat. I ho va haver de fer per no ser acusat d'estar content per les morts, tal com semblava que ho estaven alguns palestins, segons les imatges difoses reiteradament per les cadenes de televisió. La sang revela el drama dels palestins, eternament sospitosos de tot per reclamar la seva terra. Amb l'agulla clavada a la vena, Arafat encara va haver d'escoltar com el primer ministre Ariel Sharon el comparava amb Bin Laden, en una mostra de cinisme extrem. Com podia fer una comparació tan irresponsable el general que va permetre la matança de Sabra i Xatilla, a Beirut? Com podia parlar de terrorisme l'home que ordena atacs amb míssils contra els despatxos de dirigents palestins?

L'estigma de ser assenyalats com a terroristes potencials, una injusta associació entre un poble i el terror a la qual han contribuït desenes de pel·lícules de Hollywood, no és l'únic. Els palestins són presentats com antidemocràtics, intransigents en les negociacions i amics dels governants àrabs més sàtrapes. Que l'Autoritat Nacional Palestina és un focus de corrupció, no és cap secret. Al contrari, moltes veus palestines han denunciat l'enriquiment de la *nomenklatura* de Gaza i Jericó i han criticat l'absència de democràcia.

La intransigència en les negociacions està per demostrar. Arafat va acceptar l'acord d'Oslo malgrat l'oposició d'amplis sectors de la societat palestina, que desconfiaven de les intencions dels israel-

lians i consideraven que aquell "acord entre l'ocupant i l'ocupat" fragmentava el territori, el "bantustanitzava". El temps està donant la raó als que creien que Israel només volia guanyar temps. Deu anys després de la cimera de Madrid, firmats més d'una desena d'acords que Israel no ha respectat, els palestins controlen una ínfima part de Cisjordània mentre la colonització jueva avança a tota màquina. Potser Ehud Barak estava disposat a arribar a un acord total a Taba en incorporar en la seva proposta dos temes clau, la sobirania de Jerusalem i els refugiats. Malauradament, no tenim resposta a aquest interrogant perquè Barak va ser derrotat per Sharon en les eleccions.

“Cap altre estadista hagué de donar sang per demostrar que feia costat als nord-americans. Només Arafat”

Les amistats palestines és un altre tema recurrent. I es confon de forma interessant el que són amics amb el que tan sols són aliats circumstancials. Si repassem la història immediata, veurem que els palestins han estat víctimes de bona part dels dirigents dels països àrabs, que els han utilitzat descaradament per justificar unes polítiques moltes vegades arbitràries i unes ideologies visionàries. El siríà Hafez al-Assad els va voler anihilar a Beirut, el libí Muammar al-Gaddafi els va expulsar de Trípoli, els libanesos els tracten com a ciutadans de segona categoria, l'iraquíà Saddam Hussein els va perseguir, el rei jordà Hussein els va masacrar en l'anomenat Setembre Negre,

l'egipci Anwar al-Sadat se'n va desentendre per signar Camp David. Si aquests són els amics, com deuen ser els enemics, es pregunten molts palestins. Però la tragèdia és que tot sabent quin peu calcen els dirigents àrabs, no poden fer res al marge d'ells. Sense la solidaritat àrab els palestins compartirien la sort dels armenis, exterminats a principis de segle davant la indiferència dels mateixos països que repeteixen que són sensibles a les injustícies. Israel en sap molt de *realpolitik* perquè en els moments en què es trobava més aïllat, després de la Guerra dels Sis Dies (1967), no va dubtar a forjar aliances amb les dictadures centramericanes i el sinistre règim de l'*apartheid* de Sud-àfrica.

Quant al terrorisme, caldria un discurs més coherent de tots els actors del conflicte. Els palestins haurien de comprendre que les bombes només donen arguments als més radicals (Sharon, els colons i els partits ultranacionalistes) i alimenten la imatge de fanatisme que han difós els israelians. La desmobilització dels aspirants a morir amb la bomba al pit és, ben segur, el repte més difícil que afronten els dirigents palestins. Perquè és difícil fer entendre a centenars de milers de joves humiliats diàriament per les forces d'ocupació que han de mantenir el cap fred i no fer cas dels que prometen el paradís a través de la mort del proïsme, encara que sigui israelià.

Sense les bombes dels suïcides, Arafat estaria més legitimat per denunciar l'injustificable terrorisme d'estat practicat per Israel. I en esmentar el terrorisme no ens referim només als atacs amb helicòpter contra les oficines de l'ANP, sinó també a la punició dels familiars dels terroristes, un fet que vulnera el dret internacional. Els pares del suïcida de Ramallah no són, en cap cas, responsables del que ha fet el seu fill. I per tant, no han de pagar amb la destrucció de la seva vida pels bulldozers israelians.